

מדינת היהודים – גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה או: געגועים לגבולות אושוויץ*

הטיהור האתני – העם היהודי אמר את דברו

פשעים המבוצעים נגד קבוצות אוכלוסיה או מיעוטים במשטרים טוטליטאריים זוכים, כחלק ממנגנון של הונאה באמצעות לשון אורווליאנית, במילות קוד. כך "החינוך מחדש" בגולגים של סטלין או מאו טסה טונג, כך "פעולות מיוחדות" או "פתרון סופי" במשטרו של היטלר וכיו"ב. אין אמנם כל מקום להשוואה בין הדוגמאות שלעיל לבין הטיהור האתני שבצע משטרו של שרון בגוש קטיף ובצפון השומרון, אולם זאת ברמת החומרה בלבד. ברמת העיקרון, בשני המקרים מדובר במעשי פשע המסתתרים מאחורי הגדרות תמימות לכאורה, הבאות לטשטש את חומרת המעשה.

כך "ההתנתקות", מלת קוד הנעדרת כל מטען, אמוציונאלי או אחר, מסך עשן להסתיר מאחורי מעשה של טיהור אתני שהוא פשע, פשוטו כמשמעו. ההגדרה המילונאית של "טיהור אתני", כפי שנקבעה אחר פרשת גירוש האלבנים ביוגוסלביה בידי משטרו של סלובודן מילושביץ' אומרת: "גירוש קבוצה אתנית מאדמתה ומבתיה ומסירת השטח לקבוצה אתנית אחרת, הוא טיהור אתני". טיהור אתני מוגדר במשפט הבינלאומי כפשע נגד אנושות ועל כן מבצעיו הם פושעים. סעיף האישום המרכזי במשפטו של מילושביץ' המתנהל בבית הדין הבינלאומי בהאג, עניינו הטיהור האתני שביצע באלבנים, והתביעה דורשת לפסוק לו על כך עונש מוות.

עם זאת קיים הבדל מכריע בין פשעי מילושביץ' לבין פשעי ממשלת שרון. בעוד מילושביץ' גירש מבתיים ומאדמתם את אויבי עמו, עימם היה לו חשבון דמים היסטורי ארוך ואכזר ומסר את השטח לבני עמו, שרון גירש את בני עמו ומסר את השטח לגרועים מבין אויביו, המצהירים גלויות שייעודם האחד והיחיד הוא להשמיד את מדינתו של אותו שרון. מכאן שכל השוואה בין מילושביץ' לשרון היא עלבון כבד לרוזן הסרבי.

במשפט מוסגר יאמר לטוענים שההגדרה "מאדמתו" אינה תופסת, שכן הישובים שהוחרבו ישבו לכאורה על שטח כבוש, כי: א. ישראל לא כבשה שטחי מדינה אלא שחררה שטחים שנכבשו על ידי מצרים וירדן. ב. השטח "נכבש" במלחמת מגן מובהקת ועל כן אין זו רק זכותה של ישראל, אלא חובתה על פי המשפט הבינלאומי המעוגן בעיקרון הצדק, להחזיק בשטחים אלה ולספחם כפי שעשתה זאת בשטחי מולדת אותם שחררה במלחמת העצמאות ב-1949, וברמת הגולן וירושלים לאחר מלחמת ששת הימים. העובדה שמדובר בפרט שולי נוסף, והוא כי אלו הם שטחי ארץ ישראל שההתיישבות בהם היא כל תכליתה של הלאומיות היהודית הקרויה ציונות, מוסיפה לפרשה כולה נופך של טירוף מערכות גמור, ועל כך בהמשך.

* זהו טורח העורך שראה אור בגיליון 109 (מארס 2006) בנתיב, והוא מובא כאן כהנחת יסוד לסוגיית הפתולוגיה היהודית שתידון במדור זה.

הנה כי כן, אם נתעלם לפי שעה ממרכיבים אחרים של המעשה, ה"התנתקות" לא הייתה כי אם מסך עשן הבא להסתיר על מעשה פשע של טיהור אתני ורק כך יש לכנותו ולהתייחס אליו.

האומנם "כעומק החקירה כן עומק העקירה"?

אריאל שרון איננו ראש הממשלה הראשון הבוגד בכל שהאמין, ולמענו לחם רוב חייו, ומרמה את בוחריו במצח נחושה. קדמו לו בנידון כל ראשי הממשלה מאז מנחם בגין, איש איש וקופת השרצים עמו. אולם ייחודו של שרון הוא בהיבט הפלילי, כפשוטו, הכרוך בפורענות הלאומית שהאיש הוריד על ראשו.

הביטוי הקולע שטבע ח"כ צבי הנדל, "כעומק החקירה כן עומק העקירה" לפיו שרון יזם את הטיהור האתני בבחינת מסך עשן לכסות על מעשים פליליים שלו ושל בניו, זכה לאחרונה לתיעוד מרשים בספרם של אביב דרוקר ועופר שלח *נומרג*. די בכל אחד מפרקי הספר על מנת לסלק מכיסאו כל פוליטיקאי ולחבשו בכלא, או לחילופין, לתבוע את שני העיתונאים על הוצאת דיבה. כך בכל מדינה מתוקנת, אולם לא כך בקרב עם סגולה. שתיקתו של שרון לנוכח מערכת האישומים שבספר היא הודאה בפשע. אולם לנוכח הדביקות הכלל לאומית בטיהור האתני הכול ממלאים פיהם מים, או, על פי הרוח המהלכת בין דפי מערכת הארץ, יומון השמאל הרדיקלי, חטאיו של שרון, אף על פי שחטא, וחבישתו בכלא של עומרי שרון, קמב"ץ משפחת המאפיה מחוות השקמים, היא הנותנת, הם כאין וכאפס לעומת היעד הלאומי של סילוק "מארת ההתנחלות", אם לעשות שימוש באחת מפניני לשונו של יוסי שריד. הנה כיצד צועדות זו לצד זו השחיתות האישית והאידיאולוגית.

עד כאן אריאל שרון. עם זאת, תליית האשמה כולה בשרון היא פתרון קל המחטיא את העיקר. העובדה ששמו ירד לדיראון עולם בקורות העם היהודי, לצד הגרועים שבין עוכרי ישראל, איננה מנקה את המערכת הפוליטית הנותנת את ידה למעשה הפשע. ואחת היא אם היא עושה זאת מטעמים של קטנות מוחין, אופורטוניזם, קרייריזם ושחד גלוי המאפיינים את רובו של הדרג הפוליטי, ואחת היא אם "ליכוד" הוא זה או "קדימה".

הנה כי כן, שרון הוא אך התסמין של המחלה, שהרי אם הצליח האיש לשרוד לאחר שתעתע בבוחריו, שיקר להם במצח נחושה וקרע לגזרים את מצע הליכוד, קרי: את תכלית קיומו, הרי שבוחריו ומפלגתו ראויים לאיש והוא ראוי להם. שרון איננו "דיקטטור" כפי שהוצג בכמה משלטי חוצות, הוא מניפולטור המיטיב לתמרן את הסובבים אותו במערכת הפוליטית ולהשיג את שלו בכלים "דמוקרטיים". אחרי ככלות הכול, ממשלתו של שרון, אשר נבחרה באורח דמוקרטי ובבחירות חופשיות, היא זו שקיבלה ברוב גמור החלטה לבצע את פשע הטיהור האתני. ההצעה הועלתה בכנסת וגם שם זכתה לרוב מוצק. בית המשפט העליון של מדינת היהודים דן בנושא שהובא לפניו, וברוב מוחץ של תשעה נגד אחד, קרי: ביחס גבוה לאין שיעור מזה שהתקבל בדרג הפוליטי, אישר את החלטת הממשלה והכנסת.

הנה כי כן, הרשות המבצעת, הרשות המחוקקת והרשות השיפוטית של מדינת היהודים הציעו, אישרו ותמכו, כל זאת בכלים דמוקרטיים, במעשה שהוא פשע ובגידה לאומית בעת בעונה אחת, שעל ביצועו עומדים פוליטיקאים במדינות מתוקנות למשפט. מן הראוי להוסיף ולהדגיש כי שלוש הרשויות המייצגות את מערכת "הבלמים והאיזונים" במשטר דמוקרטי מייצגות נאמנה את הציבור כולו.

סקרי דעת קהל, אף כי ניתן להשיג על מהימנותם, מציגים תמונה לפיה רובו של הציבור תומך בטיהור אתני. כך בישראל וכך בקרב הגולה היהודית. הן ארגון איפ"ק והן ועידת הנשיאים של הארגונים היהודים בארה"ב, הכול התייצבו מאחורי ראש הממשלה. בוועידת איפ"ק האחרונה (מאי 2005) התקבל שרון במחיאות כפיים, ופשעיו הוגדרו על ידי ראשי הוועידה כ"מעשה נועז של מדינאי דגול ופריצת דרך היסטורית לקראת מיתון הסכסוך בין ישראל ושכניה". כך בארה"ב וכך, אף ביתר שאת,

בריכוזי יהודים אחרים, דוגמת בריטניה וצרפת. הנה כי כן, העם היהודי, באמצעות שרון, אמר את דברו.

*

למותר לציין שהגדיל מכולם בית המשפט העליון במדינת היהודים אשר ראה להעניק לטיהור אתני את בסיסו המוסרי לכאורה. אחרי ככלות הכול הממשלה איננה כי אם חבורת פוליטיקאים אותם תמרן שרון במעשי שוחד, איומים ובסילוק מן הקבינט. כך הקבינט וכך הכנסת. הרוב בבית המחוקקים הישראלי התקבל בתמיכת מפלגות ערביות, ג'יס חמישי מוצהר שעשה את מלאכתו נאמנה כנציג אויבי מדינת היהודים אשר ייעודו, הגלוי והמוצהר, הוא להחריב את ישראל מבפנים.

אך מדוע נתן בית המשפט העליון את ידו למעשה הנבלה?

עלי מוחמד עגורי הוא מפקד גדודי אל אקצה במקום מגוריו, מתכנן ומבצע שורה של מעשי טבח. צה"ל הרס את ביתו. עגורי הגיש עתירה נגד מפקד כוח צה"ל, וכך כתב אהרון ברק בפסק דינו:

הוצאתו של אדם ממקום מגוריו והעברתו הכפויה למקום אחר, פוגעת קשה בכבודו, בחירותו ובקניינו. ביתו של אדם אינו רק קורת גג לראשו אלא גם אמצעי למיקומו הפיזי והחברתי של אדם, של חייו הפרטיים ויחסיו החברתיים. מספר זכויות אדם בסיסיות נפגעות בשל עקירתו הלא רצונית של אדם מביתו והעברתו למקום אחר, גם אם העברה זו אינה כרוכה בחצייה של גבול מדיני.

אולם מידת החמלה שמגלה השופט העליון אהרון ברק בעודו מתפייט בדבר חשיבות ביתו של האדם והאסון הפוקד אותו עקב "עקירתו הלא רצונית", עומדת לאיש רק כאשר הנפגע הוא מרצח ערבי הנשבע להכחיד את בני עמו של השופט ברק. רחמיו של השופט מסתלקים מליבו כאשר ציבור של בני עמו הוא המגורש וביתו נחרב.

ואכן, הקורא את 300 עמודי פסק הדין עליו חתמו עשרה שופטים עליונים, ובדומה לכותב שורות אלו, איננו משפטן, מתקשה להאמין למראה עיניו. בתשובתו לעתירות שהובאו בפני בג"צ משיב היועץ המשפטי לממשלת ישראל:

השטחים המיועדים לפינוי הוחזקו משנת 1967 בדרך של תפיסה צבאית או תפיסה לוחמתית, ומעמדם עתיד להיקבע בהסדרים מדיניים בעתיד. מטבעה של תפיסה לוחמתית שהיא אמורה להימשך זמן מוגבל, ועל-כן אין ממש בטענות העותרים, לפיהן האמינו כי יוכלו לקיים את יישוביהם לעד. אדרבא, הם ידעו כי שהייתם שם היא זמנית, ותימשך כל עוד יוסיף מפקד כוחות צה"ל לשמש ריבון באזור. כך או כך, מוסיפים המשיבים וטוענים, המדינה, מכוח ריבונותה, יכולה להחליט באופן חד-צדדי וללא הסכם עם צד אחר, להסיג את כוחותיה משטחים עליהם החליטה לוותר.

משפטים אלה, שכל מלה בהן היא עלבון לאינטליגנציה, כזב בוטה וחרפה מוסרית, השמים לאל הן את עיקרון הצדק הבסיסי במשפט הבינלאומי המגן על קורבן תוקפנות והמחייב להעניש את התוקפן, הן את זכות הקניין והן את תכלית קיומה של מדינת היהודים (וראה מגילת העצמאות), יצאו מלשכתו של היועץ המשפטי לממשלה, מר מני מזוז, וכל המוסיף גורע. אולם העובדה שבית המשפט העליון קיבל את טענות המשיבים, מצא אותן נכונות וכלל אותן בפסק דינו, היא זו המעוררת תחושת ייאוש כה עמוקה המעמידה בסימן שאלה את הרציונל המוסרי שבקיומה של מדינת היהודים.

"הרציונל המוסרי" אמרנו, שהרי רציונל קיומי, בהשוואה למדינות מתוקנות, לא היה לישראל מאז יום כינונה, ואם הצליחה לשרוד עד הנה אין זאת כי אם צלחה להתקיים בזכות מחויבותה המוסרית ונכונותה להלחם במבקשי נפשה. עתה בא בית המשפט העליון במדינת היהודים, חובר לטיעוני הגרועים שבאויביה ושומט מתחת לרגליה גם את הרציונל המוסרי.

הטיעון הבסיסי של כבוד עשרת השופטים העליונים נסמך על מה שמכונה במסמך "תפיסה צבאית או תפיסה לוחמתית". קרי: החלת אמנת ז'נבה הרביעית על שטחי חבל עזה ויו"ש, או במלים אחרות קבלת הטיעון הערבי ושותפיו בשולי השמאלנות, לפיו ישראל היא מדינה כובשת ועל כן יש להחיל עליה את אמנת ז'נבה הרביעית.

לקורא שאינו בקיא בפרטים יצוין שאמנת ז'נבה נחתמה באוגוסט 1949 (ישראל חתמה על האמנה ב-1951) וענייניה הלקחים שהופקו לאחר מלחמת העולם השנייה. האמנה הרביעית דנה ביחסי כובש לאוכלוסיה האזרחית בשטחים כבושים לאור הזעזוע שעוררו פשעי הנאצים כלפי אוכלוסיה בלתי לוחמת. עם זאת, למותר לציין שאמנת ז'נבה הרביעית אינה משיגה על החלטות משפטי נירנברג, ועל ההצדקה שבגירוש 15 מיליוני גרמנים משטחים שנקרעו מגרמניה ונמסרו למדינות שהותקפו על ידה. פולין בלבד זכתה בשטחים העולים על 100,000 קמ"ר. מבין 8.3 מיליון גרמנים שגורשו, מאה אלף מצאו את מותם בפעולות נקם. שלושה חבלי ארץ, שלזיה, פומרניה וגדנסק זכו להיקרא "שטחים משוחררים", *Odzyskane Ziemje* בשפת המקור. כך נהגו הציכים בחבל הסודטים, הצרפתים באלזס לוריין והסובייטים בפרוסיה המזרחית.

יהיה זה עלבון לאינטליגנציה להזכיר לכבוד בית המשפט העליון מי היו קורבנותיו העיקריים של הנאצים, אשר כאזהרה מפניו נחתמה אמנת ז'נבה. שלוש שנים לאחר המלחמה עט העולם הערבי, בן בריתו של היטלר מאמש, על האוד המוצל מאש השואה, על מנת לסיים את שלא עלה בידי הצורך. ביוני '67 חזרה התמונה על עצמה. גם הפעם ההכרזה הגלויה הייתה "השמדת הגמד הציוני". לא תהיה זו הפרזה לקבוע כי אין בכל דברי הימים עם אשר זכותו על ארצו, מוסרית והיסטורית, רבה יותר מזכותו של העם היהודי על ארץ ישראל. אולם בעת ובעונה אחת אין עוד מקרה בהיסטוריה בו עם, באמצעות מנהיגיו ושופטיו מבצע, וזאת בנפש חפצה, איבוד לדעת לאומי. מאחר ומדובר במקרה החריג מן הנורמה בקרב עמים מתוקנים, אין מנוס מהגדרת התופעה כפתולוגיה ייחודית לעם היהודי. בשורות הבאות יעשה ניסיון קצר להתבונן בתופעה זו של טירוף מערכות המאפיין את עם סגולה, משני היבטים. א. קריסת אינסטינקט ההישרדות תחת המסה הקריטית של איום קיומי. ב. נגע הרדיקליזם היהודי.

הקריסה

הציבור הוא תמונת ראי של הפרט. מכאן שאם הפרט היה מתנסה בימי חייו בקטסטרופה הלאומית המלווה את העם היהודי, שומה על האיש שהיה יוצא מדעתו.

פרנסואה מוריאק

אנו עיפים. אנו עיפים מלהילחם... עיפים מלנצח, היינו רוצים לחיות במערכת יחסים שונה לחלוטין עם אויבינו.

אהוד אולמרט

ראיתי להביא את האפוריזם של הסופר הצרפתי ולצידו את נימת הייאוש הקיומי בדברי מי שעלול לעמוד בראש ממשלת ישראל, שכן המצב במקומותינו מזכיר לא מעט התנהלות במוסד לחולי נפש. אמיתות שהיו להנחות יסוד בכל אומה מתוקנת על בסיס ניסיון מצטבר של מאות ואלפי שנים, מושלכות אצלנו כלאחר יד. נתונים קשיחים מופרכים ומודחקים שכן אין הם משרתים משאלות לב וכיו"ב.

ההסבר מצוי כאמור בהערתו של מוריאק. מדינת היהודים מצויה במצוקה קיומית שאין לה אח ורע בתולדות העמים. 300 מיליון ערבים נשבעו להכחיד את ישראל והם עושים זאת מאז לידתה ב-15 במאי 1948 ועד היום, אם במלחמות רבתי ואם בחרם כלכלי, נידוי מדיני, דמוניזציה של האדם היהודי על פי דגם האנטישמיות הנאצית, הגם בקנה מידה רחב לאין שיעור, וכן במלחמה בעצימות נמוכה, הקרויה אצלנו "טרור".

העולם המוסלמי המונה 1.3 מיליארד נפש מעניק לערבים גיבוי מוצק, ובמקרים מסוימים, דוגמת איראן, אף מוביל את שנאת ישראל. הסכמי "שלום" הנחתמים בתמורה למסירת נכסים אסטרטגיים ראשוניים במעלה אינם אלא הונאה אסטרטגית גלויה. (מנחם המסכן, אפשר להבין אותו, אני קבלתי את סיני ואת הנפט, ומה קיבל מנחם, פיסת נייר...).

כמו לא די בכך, ששה מתוך עשרה אירופאים סבורים שישראל היא מוקד הסכנה החמור ביותר בעולם לשלומה של האנושות (על פי סקר דעת הקהל באיחוד האירופי משנת 2003). מאחר ואת מוקדי הסכנה נהוג להשמיד, הרי שזו המסקנה החייבת לעלות מן הסקר. ואכן, סוגיית היעלמותה של ישראל מן המפה הוא נושא העולה לאחרונה על סדר היום הציבורי בתקשורת המערבית. מאמרים מן הסוג של "העולם ללא ישראל" (פרנקפורטה אלגמיינה צייטונג) "האם ישראל תשרוד" (ניוזוויק), או "ישראל שולחת יד בנפשה" (Frontpage), רואים אור כדבר המובן מאליו. חמורות מאלה הן התבטאויות פוליטיקאים בכירים המצהירים חגיגות, מבלי לחוש בסרקזם המובלע בדבריהם, כי הם "תומכים בקיומה של ישראל" (טוני בלייר, שיראק) ואף: "מחויבים לקיומה" (ג'ורג' בוש).

אופיינית למגמה זו הייתה הצהרתו של שליט איראן כי את ישראל (הגידול הממאיר בלבו של האסלאם, כדבריו) יש למחוק מן המפה וכי לשם כך מפתחת איראן אופציה גרעינית, "שהרי הפצצה של ישראל תגרום לנו נזק קשה אך פצצה שלנו על הגמד הציוני תחסל אותו סופית", (עלי אכבר רפסנג'י). נכון, גינויים מגומגמים לדברים נשמעו פה ושם בכמה מן המדינות בהן האנטישמיות טרם הייתה אופנה מוצהרת. אך העולם הערבי, כולל ירדן ומצרים, מחא כף. אופיינית הייתה תגובתם של ערביי ישראל, מי שקיבלו את דברי האיראנים כמובן מאליו ולא ראו להגיב על הקריאה לחורבן "מדינתם".

הנה כי כן, אין מנוס מן הקביעה הבלתי סימפטית כי הציונות היא כשל היסטורי חסר תקדים בתולדות תנועות לאומיות. במבוא לספרו *מדינת היהודים* כותב הרצל: "מיד עם כינונה של מדינת היהודים תחדל האנטישמיות בכל אתר ואתר." אולם בפועל התרחש ההפך המוחלט וישראל הפכה למוקד הסכנה החמור ביותר ליהודים בתבל. מספר הקורבנות שנפלו בה מאז הקמתה, רק בשל היותם יהודים, עולה מספר מונים על כלל קורבנות היהודים בעולם כולו מאז השואה.

אם להוסיף לבשורות איוב אלו את תולדות העם היהודי מאז ימי החורבן, החל בגירושם, רדיפות, פרעות, פוגרומים וכלה בשואה, כי אז אין מנוס מלקבוע כי אנו עומדים מול תופעה ייחודית בקורות העמים. תופעה המסבירה במידה רבה את הפתולוגיה הלאומית של עמנו כפי שהיטיב לבטא אותה הסופר הצרפתי במוטו שלעיל וכפי שאמר, מבלי משים, אהוד אולמרט.

לא יהיה זה מוגזם אפוא לקבוע כי הציבור בישראל קרס תחת המסה הקריטית של איום קיומי. במצב זה מפתח ציבור במצוקה מנגנוני הגנה שביסודם הונאה עצמית, בניית עולמות וירטואליים ומשאלות לב הנעדרות זיקה למציאות.

ספק אם קיימת דוגמה טובה יותר בנידון מאשר השואה בין יחסי שתי מדינות, ארה"ב וישראל, לטרור. הברבריות המוסלמית גבתה חיי 3,000 איש בחורבן מגדלי התאומים. 1,700 יהודים נפלו מידי מרצחיו של ערפאת, דחלאן, אבו מאזן ומרעיהם, קרי: שווה ערך ל-34 מגדלי תאומים. תגובת ארה"ב הייתה מלחמה כוללת, ישראל הרשמית מכנה את פרשת הרצח הסדרתי המתחולל בגבולותיה "תהליך שלום".

אולם ההיבט של מספר הקורבנות ביחס לגודל האוכלוסייה לא זו בלבד שהוא מרכיב אחד בלבד במכלול, אלא שהוא שולי במסגרת כלל האיום הקיומי המושת על ישראל.

כזכור, אוסמה בין לאדן לא דרש להפוך את וושינגטון לבירת אל קאעדה, סמלו של הארגון איננו מפת ארה"ב בין ניו יורק ללוס אנג'לס ואמנת הארגון וחוקתו אינם דורשים להקים את מדינתו על חורבותיה של אמריקה. אולם כל אלה הם בגלוי ובמוצהר דרישותיו של הפת"ח. ולפי כך זוכה כנופית

הטרור הערבית להגדרות מפי הדרג המדיני, הצבאי והתקשורתי בישראל בשמות כגון: "הגוף הפרגמטי באש"פ" "פרטנר לשלום", "כוחות מתונים בציבור הפלשתיני" וכיו"ב.

לחיצת יד וחיבוק בין אוסמה בין לאדן לנשיא ארה"ב חורגים אפילו ממסגרת של בדיחה גרועה, אולם החיבה הגלויה שמגלה הרוה"מ המצוי במדינת היהודים לראש כנופיית טרור הנשבע גלויות להכחיד את מדינתו של אותו רוה"מ, הוא עניין של יום יום.

דוגמה נוספת לטירוף המערכות בו מצוי הציבור הישראלי היא תמיכתו הגורפת (75% מכלל הציבור על פי הסקרים) בכינונה של "מדינה פלשתינית", שהיא לכל דבר ועניין ראשית סופה של מדינת היהודים. הנושא נידון מעל דפי נתיב בעשרות מאמרים ואין טעם לחזור ולטחון עד דק את שנאמר חדשות לבקרים, ואשר סוכם בשעתו במשפט קצר ומצמרר מפיו של יצחק רבין בעידן שפיותו של האיש: "מדינה פלשתינית תקום על חורבותיה של ישראל". וכאן שב ועולה הצורך בהשוואה להתנהגותן של מדינות מתוקנות. דוגמה אחת מני רבות היא הסוגייה הבסקית בגבול ספרד צרפת. שלושה מיליון בסקים הם מן הקבוצות האתניות המוגדרות והמגובשות ביותר באירופה. יותר מאלף שנות היסטוריה, שפה משלהם, מורשת תרבות מפוארת, ישיבה באיזור גיאוגרפי מוגדר. שורה ארוכה של שמות המפארים את דפי ההיסטוריה, ביניהם חואנה דה לה קרוז, ז'אן אנואי, מיגל דה אונמונו, מוריס ראבל, סימון בוליבר, דולורס איבורי... חתני פרס נובל... הנה אפוא מדגם מייצג קלאסי של עם הניחן בקריטריונים הראויים ללאום וטרם זכה בריבונות לאומית, למרות מלחמתו בת מאות בשנים לזכות זו. למותר לציין שאין הבסקים מאיימים על ספרד בדרום או על צרפת בצפון. עם זאת, לא יעלה על הדעת כי בצרפת או בספרד יתמוך הציבור והדרג המדיני ברובו הגדול בכינונה של מדינה בסקית.

כך בספרד ובצרפת. לעומת זאת, רובו של הציבור בישראל תומך במתן זכות להגדרה לאומית לערביי ארץ ישראל, קרי: כינונה של "מדינה פלשתינית" בפאתי גוש דן, שכל ייעודה של זו על פי הצהרות גלויות בכתב ובעל פה של מנהיגיה, הוא חורבן מדינת ישראל. ואין זה משנה כלל שהתופעה הקרויה "עם פלשתיני", מהחל ועד כלה, מצוצה מן האצבע.

עם פלשתינאי איננו קיים. כינונה של ישות ריבונית פלשתינאית היא אך אמצעי להמשך מלחמתנו בישראל וליצירת חזית ערבית מאוחדת. בפועל אין כל הבדל בין ירדני, פלשתינאי, סורי או לבנוני. רק מסיבות פוליטיות וטקטיות אנו מדברים היום על 'עם פלשתיני', כיוון שהאינטרס הערבי דורש הקמת 'עם פלשתיני' במאבקו בציונות.

מלים אלו, מפיו של זהיר מוחסיין, מבכירי אש"ף בשעתו, לעיתונאי הולנדי נאמרו בגלוי לחלוטין והיו תגובה לניסיונותיהם של כמה רדיקלים יהודים בארה"ב ובראש וראשונה אחד ג'רום סיגל, מי שהבין כי כינונה של ישות ריבונית ערבית תעניק לערבים כלי רב חשיבות במלחמתם.

למותר לציין כי סיגל עומד בראש תנועת ה"שלום" האמריקנית (American Jewish Peace Movement) המסונפת ל"שלום עכשיו". המלך חוסיין שהצהיר השכם והערב כי ממלכתו היא מדינה פלשתינית, אסאד שלא חדל להתלוצץ על חשבון "העם הפלשתיני שלא היה ולא נברא, שהרי פלשתיין היא דרום סוריה", סאדאת שביטל את הרעיון מכל וכל, העדר כל מאפיין לאומי לערביי ארץ ישראל (אלא אם כן מדובר בתאוות רצח ואנטישמיות כמאפיינים שבטיים), כל אלה ועוד לא ריפו את ידיו של הרדיקל היהודי כאשר המציא את ה"עם הפלשתיני".

צרפת וספרד לצורך ענייננו, מייצגות את הפן השפוי בקרב אומות העולם. עובדה ששתיהן קיימות למעלה מאלף שנים ושתייהן ידעו לגבור על כל האתגרים שההיסטוריה השליכה על דרכם. הנה כי כן, אם התנהלותן של שתי מדינות אלה היא הנורמה, אין מנוס מלהגיע למסקנה שהתנהלותה של ישראל היא בלתי נורמלית, ונקל לאבחן בקרבה, כאמור לעיל, מגמות של איבוד לדעת לאומי.

כך בסוגיית ירושלים. רובו של הציבור (60% על פי סקרי דעת הקהל וראה סקר הארץ 19.01.2006) תומך "בחלוקתה" של ירושלים. "חלוקתה", עוד מלת קוד אורוליאנית מאסכולת התקינות

הפוליטית, שהרי לא בחלוקה מדובר כי אם במסירת עיר דוד, היא ציון, לבה ותכליתה של היהדות והציונות, לידי אויב.

הילכו שניים יחדיו בלתי אם נועדו? שחיתות השלטון והאידיאולוגיה

שמאלן הנשבע בהומניזם כמוהו כזונה המטיפה לפרישות

לאון הרבסט

הכיפות הסרוגות עבורי הן כמו צלב הקרס על שרוולי הנאצים

שלמה גזית

היה זה התיאולוג והפילוסוף הרוסי סרגיי בולגקוב שתאר את הרדיקל היהודי כצידו האחר, האפל והמושחת של היהודי המאמין, המומר שבגד באמונת אבותיו ותפס את מקומו בקרב הגרועים מבין תלמיניו מרצון של סטלין.

עם זאת ההגדרה הקולעת ביותר המוכרת לכותב שורות אלו של הכשל המוסרי אותו מייצג הרדיקל היהודי, נכתבה בידי וינסטון צ'רצ'יל. עוד בשנות העשרים כתב המדינאי הבריטי כי בנפשו של היהודי מתרוצצים המלאך והשטן. השטן, אין צורך לומר, הוא הרדיקל היהודי מפניו הזהיר צ'רצ'יל, שאמר בתובנה מפתיעה, כי הוא עלול להחריב את הציוויליזציה המערבית. צ'רצ'יל דיבר על מקומו המכריע של הרדיקליזם היהודי ב"תיאוריה ובפרקסיס" (אם לנקוט הגדרה לנייסיטית) של הקומוניזם הסובייטי. קרל מרקס ומרעיו במחצית השנייה של המאה ה-19, תנועת הבונד כבית היוצר של המנשביקים והבולשביקים כאחת, הפוליטבירו שארבעה מתוך שישה חבריו הם יהודים (בשנה בה כתב צ'רצ'יל את מאמרו), תשעה מתוך אחד-עשר מפקדי הגולגים היו יהודים וכך רוב מפקדי הצ'קה, תקווה והקגב לדורותיהם. עם נוסיון על רשימה זו את הפורענות שהביאו בני עמנו, מלחכי פנכתו של סטלין על "הדמוקרטיה העממיות", דוגמת יעקב ברמן, רודולף סלנסקי, אגא פאוקר, לוקה וסילה ומטיאס רקושי, נבין את עוצמת הטירוף של הרדיקליזם היהודי ואת סכנתו.

הקומוניזם הסובייטי במוצהר וקבל עם הכריז כי יעדו הוא חורבנה של הציוויליזציה המערבית.

אֶשׁ נְקַמֹּת הַלֵּב לַחֲכָה / לְקַרְאֵת אוֹיֵב הַכּוֹן לְקַרְבּוֹ. / עוֹלָם יִשָּׁן עַדִּי הַיְסוּד נִחְרִיבָה / ...[/ לא כְּלוּם מִתְמוֹל, מִיָּחַר – הַכֵּל. / זֶה יְהִי קַרְבַּ אַחֲרוֹן בְּמִלְחַמַּת עוֹלָם / עִם הָאֵינְטֶרְנַצְיוֹנָל יְעוֹר, יִשָּׁב אָדָם...

אין צורך להוסיף כי לצד הרשע הטמון במילים אלו גם ההורסט ווסל מקבל ממד הומניטארי. מכאן המסקנה המתבקשת כי תרבות המערב ידעה שתי אברציות במאה העשרים שקמו להחריבה, למוטט את הישגי הדמוקרטיה ולהשיבה אל חשכת רודנות הגרועה שבעתיים מכל המוכר בהיסטוריה: הקומוניזם מזה והנאציזם מזה. מחולליו של אחת משתי האברציות, לצד רעהו הנאצי, היה הרדיקל היהודי. הנה כי כן אלמלא האנטישמיות הזואולוגית של הנאצים יכול היה ריינהרט היינריך להתגאות בסבתו היהודייה, והיינריך הימלר היה ודאי שמח לארח לחברה את האדונים אהרון שולץ נפתלי פרנקל, יעקב רפפורט, מטביי ברמן, לזר כגן וגנריך יגודה, מחוללי רשת הגולגים ומפקדיהם, על מנת ללמוד מניסיונם העשיר לשיפור שיטות ההתעמרות באסירי מחנות הריכוז של הגסטאפו.

כיוון שכשל, לפחות לפי שעה, להחריב את העולם הישן עדי יסוד, נטל על עצמו הרדיקל היהודי מטרה קלה יותר, והיא להחריב את הציונות, קרי: את לאומיותו של העם היהודי.

הרדיקליזם היהודי

תהליך עיקש של הרס עצמי (תכונה המובנית ככל הנראה באדם היהודי משחר ההיסטוריה) מתחולל בארץ ישראל מאז ראשיתה של ההגשמה הציונית, וביתר שאת מאז שנות העשרים המאוחרות, עם גיבושו של הרדיקליזם היהודי בגלגוליה השונים של המפלגה הקומוניסטית, שלוחת הקומוניטרן בארץ ישראל. ההזדהות הנפשית של המופ"סים (מפלגת פועלים סוציאליסטית, ככינוי גנאי) עם הפורע הערבי, המחויבות כלפי "המולדת השנייה" בהנהגתו של "שמש העמים", וכן השנאה הארסית למפעל הציוני עוררו את חמתו של היישוב. בן גוריון, ברל כצנלסון (וראו את המוטו בדף הבית), גולדה מאיר הכירו פן זה של הפתולוגיה היהודית, חרדו מפניו ודיכאו אותו בכל מאודם. השמאלן השנוא מקרב אותה "כת טמאה שהשטן בעצמו השתין בדמם" כדברי אצ"ג, נרדף על צוואר, גורש מן הארץ, נמסר לבולשת, הוכה והושלך לכלא.

הערצת דספוטים ופושעים במאה הנוכחית, דוגמת סטלין, קסטרו, פול פוט, סאדאת וערפאת, צועדת יד ביד עם אנטישמיות הנוקטת לא אחת את לשונו של השטירמר, ושואלת הגדרות מ"מיין קמפף". להלן דוגמה אחת מרבות, ולא דווקא מבין המוטציות נוסח אורי אבנרי ושות', כי אם מעמוס עוז, מעמודי התווך של הספרות העברית, המייצג נאמנה את השמאל המכונה בלשונו "שפוי" ו"ציוני": "סאדאת הוא בעיני הגאון המדיני הגדול ביותר במאה ה-20. ובכן לא צ'רצ'יל, לא רוזוולט, (לא חלילה בן גוריון), לא קנדי, לא גורבצ'וב, לא גנדי ולא עשרות מנהיגי הדמוקרטיה שגאלו את המחצית השנייה של המאה העשרים מן האימה הנאצית-קומוניסטית; אף לא אחד מהם, כי אם סאדאת – רודן של עריצות נחשלת, מרגל נאצי, מעריצו המוצהר של היטלר, מי שהכריז גלויות כי יהיה מוכן לשלם במיליון קורבנות מבני עמו כדי למחות מעל פני האדמה את "הסרטן הציוני", ומן האנטישמיים הבזויים ביותר אפילו בקני המידה הנדיבים של העולם הערבי – הוא "הגאון המדיני הגדול ביותר במאה העשרים", הנערץ על סופר עברי.

הערצת סאדאת חייבת להביא את עוז – בסימטריה מושלמת – לשנאת בני עמו המגלמים את ניגודו של אותו "הגאון המדיני הגדול ביותר במאה ה-20", קרי: המתנחלים.

באשר על כן, לאחר שהפנים (האומנם בלא מודע?) את ארס האנטישמיות בכסותה הנאצי-ערבי של סאדאת, הוא עושה בה שימוש לתיאור בני עמו, שנואי נפשו, גוש אמונים, שאותם הוא מגדיר כך: "כת משיחית, אטומה ואכזרית, כנופיית גנגסטרים חמושים, פושעים נגד האנושות, סדיסטים, פוגרומיסטים ורוצחים, שהגיחה מתוך פינה אפלה של היהדות... מתוך מרתפי התבהמות וסיאוב... על מנת להשליט פולחן דמים צמא ומטורף."

גם מי שאיננו אמון על סגנונו של השטירמר יאבחן על נקלה בדבריו של עוז את שני המרכיבים הקלאסיים של הפתולוגיה האנטישמית: שנאה וחרדה. הכול יש כאן: "גנגסטרים, פושעים, סדיסטים, פוגרומיסטים ורוצחים". שורת המילים הנרדפות נועדה להעצים את פשעיהם ולהטביע על מצחם את אות הקלון של רשע מובנה, כדי שאפשר יהיה ליטול מהם את צלם האדם.

עוז מיטיב לפרוט על נימת החרדה האטביסטית והפורנוגרפית. ה"סדיסטים" שלו "...הגיחו מפינה אפלה... מתוך מרתפי התבהמות וסיאוב...". הדימוי נועד לחולל במוחו של הקורא תמונה של כת שטן בדמות אברכים חבושי כיפה ונשותיהם חבושות השביס מתהוללים באורגיה רבת: "על מנת להשליט פולחן דמים צמא ומטורף." [פסיכולוג קליני יבחין בביטוי "מרתפי התבהמות וסיאוב" את מנגנון ההשלכה של השמאל הישראלי. "במאורות חשיש וזימה נולדה המאפיה השמאלנית", כך, בגילוי לב מפתיע, אמנון דנקר, בספרו על דן בן אמוץ.]

עם הקמת ועדות מעקב אחר הבנייה ביישובים היהודים בישי"ע מטעם "שלום עכשיו" בראשותו של דדי צוקר, פרסמה התנועה חוברת ובה הנחות יסוד "אידיאולוגיות". בין היתר נכתב שם:

מאה אלף יהודים בגדה יביאו להשחתתה המוחלטת של החברה הישראלית.

מאה אלף יהודים בגדה הם התעלמות עיוורת מנוכחותם של שבע מאות אלף ערבים היושבים שם.

מאה אלף יהודים יגרמו לחנק כלכלי, פוליטי ופסיכולוגי של אוכלוסייה זו.

סיסמאות דומות הושמעו על ידי "המאות השחורות" ברוסיה הצארית, הן שגדשו את העיתונות הנאצית, ולא יקשה למצוא אותן ב"מיין קמפף". היהודים בעצם קיומם הפיסי, בעצם ישיבתם, "יביאו להשחתתה המוחלטת של החברה..." – "הישראלית", במקרה של שלום עכשיו, או הרוסית, הפולנית, הגרמנית, של האנטישמים באירופה. המסר, ולפיו אדם יהודי הבונה בית, נוטע עץ ומגדל את ילדיו במולדתו "יביא להשחתת מוחלטת של החברה...", הוא גזענות שכמותה לא תעלה על הדעת בשום חברה מתוקנת במערב. על דברים חמורים פחות נתנו אנטישמים את הדין בצרפת, בבריטניה בגרמניה, בארה"ב. כך גם הסיסמה האנטישמית הקלאסית בדבר החנק הכלכלי שהיהודים מביאים על סביבתם: "מאה אלף יהודים יגרמו לחנק כלכלי, פוליטי ופסיכולוגי של אוכלוסייה זו."

הכזב האנטישמי היה חסר שחר באירופה, והוא, למרבה האירוניה ההיסטורית, חסר שחר גם בארץ ישראל. התוצר לנפש בקרב ערביי יהודה שומרון ב-1987 היה \$3,500 והיווה בעת ההיא 40% מן התוצר בישראל. קצב ההתקדמות ברמת החיים של ערביי יו"ש, מאז פרקו מצווארם את עולו של חוסיין, היה מסחרר. אילו המשיכה הצמיחה באותו קצב, והייתה מהווה היום 40% מן התוצר בישראל (קרי: עומדת על \$8.000 בקירוב), היו ערביי יו"ש הציבור הערבי העשיר ביותר בעולם הערבי כולו, במדינות שאינן מפיקות נפט. אולם אז הגיע הרדיקל היהודי, הביא עליהם את חבר הפושעים מטוניס בראשות ערפאת ובתוך זמן קצר צנח התוצר לנפש, האבטלה גדלה למימדים מבהילים, וערביי יו"ש התשישו ברמת חיים עם בני עמם במצרים, ירדן וסוריה, קרי: תוצר לנפש של 1,000 דולר בקירוב. הנה כי כן, השמאלן היהודי, מי שהביא לפשיטת רגל כלכלית, לשלטון עריצות, לשחיקת נפש האדם בדמוקרטיה העממית ההן, הוא זה שהוריד על ראשם של ערביי ארץ ישראל את הפורענות הנוכחית.

אולם, כמצוין לעיל, בראש סולם העדיפויות של שנאת הרדיקל היהודי ניצב, ולא בכדי, המחנה החלוצי, אבנגרד האומה, הנכון להקריב למען קיומה של ארצו. כך היה בימים בהם כתב ברל כצנלסון את טורו המצוטט לעיל, וכך עתה. "המתנחלים", ביטוי שהשמאלן היהודי הצליח להכפיש בעפר לאחר שנטל ממנו את השגב המקראי, זכו בארצם למעמד לו זכו יהודי הגטאות בקרב האנטישמים, וכרגיל המקרה הגרמני הוא הנותן. אמנם לא כל אחד מסוגל להגיע לשפל המדרגה של ראש אמ"ן לשעבר, שלמה גזית, בגזרה שווה שהוא גוזר בין הכיפה הסרוגה לצלב הקרס, אך עיון אקראי בדפי המערכת של "אל ארד" יעניק לקורא מבט חטוף במנגנון השנאה של השמאלן המצוי, המצרף את חדות החורבן והשמחה לאיד לכלל הכלאה היאה לאבותיו הרוחניים מבין מפקדי הגולגים. שמונת אלפים בני אדם גורשו מאדמתם, ביתם נחרב, פורע ערבי העלה את בתי הכנסת באש, עולמם חרב עליהם, מפעל חייהם ירד לטמיון. נניח אפילו כי הגירוש הוא "פינוי", מעשה שהוא הכרח לא יגונה, מטרה המקדשת את האמצעים, והמטרה הלוא היא שלום. אפילו כך, האם לא היו ראויים קורבנות הגירוש למעט אמפטיה? להלן הסטלינסטים של הארץ: על פי זאב שטרנהל סבלם של המגורשים מחבל עזה וצפון השומרון איננו כי אם "התבכיינות", שכן לא הייתה זו אלא "הצגה צינית". אצל דורון רוזנבלום "זהו טירוף יגון מופגן, הצגה מועלית על במותינו, ספקטקל המוני העושה שימוש באמצעים הדרמטיים של התיאטרון היידי... הטלת מורא באמצעות התפרצויות היסטוריות, קיטש נוסטלגי, שמאלץ ציוניסטי... כל ההתיישבות... הפסאודו "חלוציות", איננה לדידו של רוזנבלום כי אם "אינפנטיליות מדעת". אצל ברוך קימרלינג זו "סתם הפקה לצורכי בידור." וכן הלאה והלאה ad nauseam.

הקו המנחה (אברהם טל, יואל מרקוס, ברוך קימרלינג) הוא בזבוז כספי המדינה שכן "היה צריך לתת מועד אחרון לפינוי ואז לנתק את השירותים טלפון, חשמל, מים..." זאת בנוסח הידוע של שמעון פרס בתוכניתו שלו לחורבן ההתנחלויות: "אין צורך להוציא את הדגים מן האקווריום, עדיף לרוקן את המים..."

אמנון אברמוביץ' מן התופעות הטרגיקומיות בתקשורת הישראלית, אפילו בקני המידה הנדיבים של ערוץ 2, תובע ממגורשי עזה וצפון השומרון שישאו הם עצמם בעלויות הגירוש. אברמוביץ', החוזר על

דבריו ככלב השב אל קיאו, אינו יודע שהרעיון איננו חדש. בעקבות ההרס שנגרם בליל הבדולח דרש הרמן גרינג כי יהודי גרמניה יממנו מכיסם את עלויות הנזקים. שהרי כדבריו: "המהומות נגרמו על ידי יהודים ועליהם להיות אפוא אחראיים, חוקית וכלכלית להרס שנגרם." הנה כי כן יכול אברמוביץ' להיתלות (תרתני משמע) באילנות גבוהים. יהודי גרמניה של העת ההיא שילמו "קנס" של מיליארד מארק, יהודי גוש קטיף וצפון השומרון שילמו ומשלמים בכסף ובשווה כסף, בהתעמרות השלטונות, בחורבן חלומם, במעמד של פליטים שכופה עליהם מנהל מושחת.

הפוליטיקאי המצוי, ואחת היא מאיזו מפלגה הגיח, קולט בחושיו לאן נושבת הרוח ומתיישר בהתאם. שרון הבחין במהרה במגמת ההתקפלות של הציבור הישראלי, בעייפות החומר, בתבוסות האוכלת בכל פה המוזנת השכם והערב בשטיפת המוח של התקשורת. אין זה פלא אפוא כי בדמותו של שרון באה ליד ביטוי אותה סימביוזה יהודית וייחודית של שחיתות אישית, בין פשיסט שיכור כוח, ראש משפחת מאפיה, לבין שחיתות רוחנית ואידיאולוגית של השמאל הרדיקאלי השולט במוקדי כוח של התקשורת ההמונית ובמערכת החינוך על זרועותיה. שמאל החובר לגרועים שבאוני ישראל ומזין את זרמי האנטישמיות במערב.

*

עם קום המדינה ובמהלך שלושת העשורים הראשונים, נזקו של השמאל הרדיקאלי היה מועט יחסית: "דרך הניצוץ", "מצפן", חבורת בוגדים פה ושם, שאת רובם סיפק כאז כן עתה, הקיבוץ הארצי. חלקם נכלאו, רובם נוטרלו. השלטון וכן האליטות, בעיקר בצבא, היה בידי האקטיביזם הציוני של השמאל, וזה הכיר היטב את הסכנה וידע כיצד להתמודד איתה. רק באקדמיה, בהשראת חבורת "ברית שלום", המשיך הרדיקליזם היהודי לרחוש ולהתעצם.

המפנה הגדול חל עם חילופי השלטון ב-1977. רגש הנחיתות העמוק של "חרות" והתשווקה הפתטית לתדמית ליברלית בכל מחיר, חוללו תהליך מהיר של דה-ציוניזציה. בקמפ דייוויד ביצע מנחם בגין את הכשל האסטרטגי החמור ביותר בתולדותיה של מדינת היהודים: אובדן מעמד של מעצמה אזורית; מסירת שטח לתוקפן; חורבן ההתיישבות היהודית והכרה "בזכויות הגליטימיות של העם הפלשתיני".

ארבעת מעשי הכשל של בגין היו משאת נפשו של השמאל הרדיקלי במאבקו למחיקת מדינת היהודים והפיכתה ל"מדינה לאזרחיה". במהירות שלא תיאמן במושגים היסטוריים הומר"צו מוקדי הקיום הלאומי: המשטר, האקדמיה, התקשורת, ה"תרבות" (קרי: מה שנותר ממנה לאחר שנפלה לידי הפוליטרוקים של השמאל הקיצוני). אופייני הדבר כי רובם של גדולי הספרות העברית חתמו על גילוי דעת התומך בארץ ישראל השלמה ב-1967. הרוב הגמור בקרב סופריה הבולטים של ישראל היום נמנים עם השמאל הקיצוני.

*

הצירוף (אכן קטלני) של עייפות החומר, קריסה תחת איום קיומי ופיתוח מנגנוני הגנה מזה, וחתרנות תחת אושיות מדינת היהודים של הרידקליזם היהודי מזה, הם האחראים לצמיחת מוטציות מסוגו של אריאל שרון.

אצל שרון הכזב איבד את משמעותו הערכית. אפילו מראית עין חדל להיות עד כי הפך והיה לעיקרון קיומי של האיש שפילס את דרכו אל הצמרת באמצעות שקר, גניבת דעת והונאה כפשוטה. לא פלא אפוא שמסתופפים בקרבת הסנדק כל חדלי האיש, מי שמי האפסיים של הפוליטיקה הישראלית הצליחו להשריץ בתוכם. ערב רב של מלחכי פנכה, אופורטוניסטים, שברי כלי שילקקו בתיאבון את מגפי הסנדק בתמורה לתקווה לזכות בפירוורים משולחנו.

בינתיים לקה האיש בשבץ והיה לצמח. מקץ פרק זמן קצר של מסע נקרופיליה לאומית שעלתה בתיעובה הגרוטסקי אפילו על פולחן היחיד של רבין בשעתו, תפס את מקומו גיבור תרבות חדש, ממלא מקום ראש הממשלה והרוה"מ המיועד, אהוד אולמרט. כצפוי, ממלא האיש בדבקות ראויה לציון אחר הכלל שנטבע בין דפי כתב עת זה לפיו: "כל ראש ממשלה בישראל מאז מנחם בגין, הוא אסון גדול יותר מקודמו". המגמה ברורה, ויאמר לזכותו של אולמרט שאין הוא מסתיר אותה: חורבן

ההתיישבות ביהודה ושומרון ושיבה אל גבולות ה- 4 ביוני 1967. בדמותו של האיש, נצר ראוי לשושלת השחיתות של קודמו, באה לידי ביטוי ביתר שאת הפתולוגיה המשרתת היטב את הרדיקליזם היהודי: השנאה לעמו וההתרפסות בפני השונא. חורבן היאחזות עמונה בידי קלגסי היס"ם הלבושים שחור (רק מח מעוות יכול היה לשגר פרשים בשחור להכות ביהודים ולגרשם מביתם), רובם דרוזים, בדווים ורוסים, שקבלו את הפקודה לביצוע הפוגרום היישר מלשכתו של אולמרט. בתזמון מושלם, יום לאחר הפוגרום ביהודים, העבירה ממשלת ישראל 220 מיליון ₪ לארגוני הטרור הערבים, פרס על תפיסת השלטון בידי החמאס שמיהר להכריז כי אין הוא נסוג מכוונתו להחריב את מדינתו של האולמרט הנ"ל.

אולם מה הטעם להשתלח בעסקן פוליטי מצוי, כאשר זה איננו אלא תמונת הראי של הציבור. מפלגתו של אולמרט לא נפגעה בסקרים. לא לאחר השבץ של שרון, לא לאחר תמונות הפוגרום בעמונה, לא עם השוחד הגלוי לחמאס ולא במעשה הכשל המוסרי בו זיכה אותנו ממלא המקום שהשווה את אירן לישראל בסוגיה הגרעינית. להפך, "קדימה" (עוד ביטוי אורווליאני ממכבסת המלים של השמאל הרדיקלי ההופך את המשמעות על פיה) זוכה בסקרים לפער עצום על יריביה. הנה כי כן, צפויה הכנסת ה- 17 לאכלס בין כתליה קרוב 80 נבחרי ציבור, אם לא יותר מזה, המצהירים גלויות כי השיבה אל גבולות 67, כינון "מדינה פלשתינית" וגירוש יהודה ושומרון הם המשימה הלאומית הניצבת בפני מדינת היהודים החל באפריל שנה זו. אכן, כנאמר בכותרת המאמר, מדינת יהודים היא גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה, שכן הגעגועים לגבולות אושוויץ מחקו בקרבו את יצר ההישרדות.

המערכת

מרכז אריאל למחקרי מדיניות • Ariel Center for Policy Research (ACPR)

NATIV

נתיב

www.acpr.org.il • ariel.center@gmail.com